



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев 5610/2021**  
**14.12.2022. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Вукица Мидоровић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Миљан Пернат, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 204/21 од 24.02.2021. године, у седници одржаној 14.12.2022. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 204/21 од 24.02.2021. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 247/20 од 01.10.2020. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужили на име накнаде штете због издржавања које је давала за заједничко дете ВВ из ... у периоду од 16.08.2007. године до 25.07.2017. године исплати износ од 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.10.2020. године до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 202.350,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за исплату законске затезне камате на износ трошкова парничног поступка за период од пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 204/21 од 24.02.2021. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба туженог и преиначена првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужени да јој на име издржавања које је давала за заједничко дете ВВ из ... у периоду од 16.08.2007. године до 25.07.2017. године исплати износ од 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.10.2020. године, те је обавезана тужилца да накнади туженом трошкове првостепеног поступка у износу од 94.650,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да накнади туженом трошкове жалбеног поступка у износу од 101.100,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиле дозвољена, али да није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, док битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се ревизијом указује, није ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, странке имају једно заједничко дете, ВВ, рођеног ...1998. године. Очинство туженог је утврђено правноснажном пресудом Вишег суда у Зрењанину П2 18/17 од 25.07.2017. године и он је обавезан да доприноси дечијем издржавању месечним износом од 12.000,00 динара, почев од дана доношења пресуде па убудуће. Истом пресудом је поништена изјава о признању очинства коју је дао ГГ. Тужила је пет година живела у ванбрачној заједници са ГГ када је родила ВВ. Истовремено је одржавала емотивну везу са туженим. ГГ, који је са тужиљом закључио брак 2008. године био је уверен да је ВВ његов син, док тужени није имао сазнања да је дете његово. Обавезу издржавања утврђену правноснажном пресудом тужени уредно испуњава. Потребне мушког детета рођеног 1998. године за временски период од 16.08.2007. године до 25.07.2017. године износе укупно 2.069.956,00 динара, а допринос сваког родитеља износи по пола од овог износа (1.034.978,00 динара).

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је обавезао туженог на исплату износа од 1.000.000,00 динара колико је тужила тражила тужбеним захтевом, налазећи да тужила има право регреса према туженом за онај износ који је он био дужан да даје на име свог доприноса за издржавање заједничког детета. Своју одлуку првостепени суд је засновао на одредбама чланова 154. став 1. и 165. став 1. Породичног закона и чланова 214. и 218. Закона о облигационим односима.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев са становиштем да је тужила, као мајка која је својим средствима издржавала заједничко дете странака у утуженом периоду, лице које има правну обавезу издржавања свога детета, те зато није могућа примена члана 165. Породичног закона.

Врховни касациони суд налази да је побијаном пресудом правилно примењено материјално право када је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев. Правилан је закључак другостепеног суда да тужила нема право регреса према туженом за дато издржавање ни по основу члана 165. став 1. Породичног закона, нити по правилима стицања без основа из члана 210.-218. Закона о облигационим односима.

Према члану 165. став 1. Породичног закона, лице које је фактички давало издржавање, а није имало правну обавезу, има право на накнаду за учињено издржавање од лица које је било дужно да даје издржавање.

Смисао правила из цитиране законске одредбе је да се право на регрес омогући трећем лицу које фактички плаћа издржавање иако нема законску обавезу издржавања, због чега се право на регрес из ове законске одредбе не односи на родитеље. Родитељи су лица који имају правну обавезу издржавања према својој деци, јер су по Породичном закону дужни да издржавају своју малолетну децу и пунолетну децу док су на редовном школовању, а најкасније до навршене 26. године живота (чланови 73., 154. и 155.). Сходно томе, родитељи не спадају у круг лица која према наведеној законској одредби имају право на накнаду за већ дато издржавање, а то значи ни према другом родитељу који у томе није учествовао или то није учинио у довољној мери. У ситуацији када се ради о захтеву за накнаду за већ дато издржавање родитеља који има законску обавезу издржавања детета према другом родитељу који у томе није учествовао, као што је конкретни случај, не постоје услови за досуђивање регресног потраживања према члану 165. став 1. Породичног закона. Ово стога јер наведена законска одредба има за циљ да заштити имовинске интересе трећих лица која су фактички давала издржавање иако нису имала законску обавезу у односу на лица која ту правну обавезу издржавања фактички не врше.

Стога тужиља не спада у круг лица која имају право на накнаду за већ дато издржавање (право на регрес) у смислу члана 165. став 1. Породичног закона, јер је у утуженом периоду имала правну обавезу издржавања према сину по основу члана 68., 73. и 154. Породичног закона, нити сагласно циљу законске одредбе то право може истицати према туженом као другом родитељу који није учествовао у издржавању свога детета у утуженом периоду. Како тужиља нема право на накнаду за већ дато издржавање према туженом према правилима из Породичног закона, она то право не може остварити ни по правилима стицања без основа (чланови 210. – 218. ЗОО), јер је Породични закон специјални закон који је у потпуности уредио ову област.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија  
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић**